

Németh Rebeka – Uhlyarik Panna:

Csöpike szabadideje

Egyszer egy forró, nyári délutánon János bácsi elment a Bükkös patakhoz. Merített egy vödör vizet és elővette a festékes palettáját. Ahogy festett, a vödörben a folyadék először sárga, aztán piros, majd fekete lett. Amikor kész lett, visszaöntötte az elszíneződött vizet a patakba, amelyből kisodródott a partra egy vízcsepp. Ezt a vízcseppet Csöpikének hívták.

A kis vízcsepp tiszta festék volt. Ez nem lett volna baj, ha a társai nem tagadták volna ki maguk közül. A patak arany szabálya ugyanis az volt, hogy senki nem veszítheti el eredeti színét. Csöpike anyukája, Csöpp Csilla és apukája, Csöpp Csaba fájó szívvel búcsúztak el gyermeküktől.

Csöpike az új, színes ruhájától félálomba merült. Arra ébredt, hogy egy fehér, bolyhos felhőn fekszik. Megkérdezte mellette lévő társait, hogy hová utaznak. Ők azt felelték, hogy Amerikába tartanak. Mivel ez a vízcsepp világ életében utazott, ezen egy „csöppet” sem csodálkozott.

A vízcseppek hirtelen felkapaszkodtak egy gyors repülő hátára, s tíz óra múlva már ott is voltak Amerikában. Egyszer csak megálltak, s a felhőbusz ledobta őket, hogy járják a világot. Mire földet értek, hópehely lett

mindannyiukból. Csöpike egy medencébe érkezett, ahol hópihéből visszaváltozott vízcseppé. Egy darabig egyedül lubickolt, majd más gyerekek is jöttek mellé, így velük együtt pancsolt tovább. A kölykök úgy megszerették, hogy vele tévéztek és társasoztak, sőt még a vidámparkba is elvitték. Csöpikének legjobban a vidámpark tetszett, azonban itt hirtelen jött egy szélfuvallat, amely visszavitte őt a Bükkös patakhoz. A kis vízcsepp örült is, meg nem is: vidám volt, hiszen hazaért, de szomorkodott, mert tudta, hogy társai nem fogadhatják vissza.

Egyszer csak észrevette, hogy a sok kaland során lemosódott róla a festék, így ő lett a világon a legtisztább vízcsepp. A többiek csak ámultak, bámultak: „Vajon ki lehet ez?”

Csöpike bemutatkozott és így már mindenki felismerte. Visszafogadták őt és soha többé nem váltak el tőle.

Boldogan éltek, míg el nem párologtak. :-)

Szentendre, 2011. január 10.

